

Mr. Collins was not left long to the silent contemplation of his successful love; for Mrs. Bennet, having dawdled about in the vestibule to watch for the end of the conference, no sooner saw Elizabeth open the door and with quick step pass her towards the staircase, than she entered the breakfast-room, and congratulated both him and herself in warm terms on the happy prospect of their nearer connection. Mr. Collins received and returned these felicitations with equal pleasure, and then proceeded to relate the particulars of their interview, with the result of which he trusted he had every reason to be satisfied, since the refusal which his cousin had steadfastly given him would naturally flow from her bashful modesty and the genuine delicacy of her character.

This information, however, startled Mrs. Bennet; she would have been glad to be equally satisfied that her daughter had meant to encourage him by protesting against his proposals, but she dared not believe it, and could not help saying so.

"But, depend upon it, Mr. Collins," she added, "that Lizzy shall be brought to reason. I will speak to her about it directly. She is a very headstrong, foolish girl, and does not know her own interest but I will *make* her know it."

"Pardon me for interrupting you, madam," cried Mr. Collins; "but if she is really headstrong and foolish, I know not whether she would altogether be a very desirable wife to a man in my situation, who naturally looks for happiness in the marriage state. If therefore she actually persists in rejecting my suit, perhaps it were better not to force her into accepting me, because if liable to such defects of temper, she could not contribute much to my felicity."

"Sir, you quite misunderstand me," said Mrs. Bennet, alarmed. "Lizzy is only headstrong in such matters as these. In everything else she is as good-natured a girl as ever lived. I will go directly to Mr. Bennet, and we shall very soon settle it with her, I am sure."

She would not give him time to reply, but hurrying instantly to her husband, called out as she entered the library, "Oh! Mr. Bennet, you are wanted immediately; we are all in an uproar. You must come and make Lizzy marry Mr. Collins, for she vows she will not have him, and if you do not make haste he will change his mind and not have *her*."

Mr. Bennet raised his eyes from his book as she entered, and fixed them on her face with a calm unconcern which was not in the least altered by her communication.

Mr. Collins nem sokáig elmélkedhetett szerelmének sikerén, lévén, hogy Mrs. Bennet, aki az előszobában tüsténkedve várta a megbeszélés végét, egy pillanattal sem korábban, mint hogy Elizabeth kinyitotta az ajtót és gyorsan lépkedve elhaladt mellette a lépcső irányába, már belépett a reggelizőszobába, és melegen gratulált mindkettőjüknek várható szorosabb kapcsolatuk boldog kilátásához. Mr. Collins hasonló örömmel fogadta és viszonzta a jókívánságokat, majd elbeszélte társalgásuk részleteit, amelynek eredményével minden bizonnyal jó oka volt elégedettnek lenni, hiszen unokatestvérének állhatatos elutasítása természetesen következett szemérmes szerénységéből és személyiségének őszinte finomságából.

Az információ azonban megdöbbenetete Mrs. Bennetet; ő örömmel elfogadta volna, hogy a lánya bátorításnak szánta az ajánlat elutasítását, ám ő maga sem merete ezt hinni, és ezt tudtul is adta.

„De bízhat benne, Mr. Collins,” tette hozzá „hogy Lizzy észre lesz térítve. Beszélni fogok vele erről. Nagyon makacs, butus lány, és nem ismeri a saját érdekeit, de én majd megismertetem vele.”

„Elnézését kérem, amiért félbeszakítom, asszonyom” vágott közbe Mr. Collins „de amennyiben valóban makacs és szeleburdi, nem tudom, egyáltalán megfelelő feleség lehet-e egy az én helyzetemben lévő férfi számára, aki természetes módon a boldogságot keresi a házasság intézményében. Ezért, ha ő kitaróan elutasítja a lánykérésemet, talán jobb lenne nem erőltetni, hogy elfogadjon engem, mert ha hajlamos hasonló hangulatingadozásokra, nem sokban tudja elősegíteni saját boldogságomat.”

„Uram, ön félreért engem,” mondta Mrs. Bennet, riadtan „Lizzy csak hasonló kérdésekben makacs, mint ez. Minden más tekintetben ő a valaha élt legjobb természetű lány. Odamegyek rögtön Mr. Bennethez, és hamarosan elrendezzük a lánnyal az ügyet, biztosíthatom felőle.

Nem adott neki időt válaszolni, hanem Mrs. Bennet azonnal a férjéhez sietett; a könyvtárba érve hangosan kiáltva, „Ó, Mr. Bennet, azonnal szükség van önre, nagy zavar van. Rá kell vennie Lizzyt, hogy hozzámenjen Mr. Collinshoz, ugyanis esküdözik, hogy nem megy hozzá, és ha nem igyekszik, akkor az úr is meggondolja magát és nem veszi el.”

Mr. Bennet felemelte tekintetét a könyvből, ahogy a nő belépett, és hideg közönnyel az arcára

szegezte, amin Mrs. Bennet szavai semmit sem változtattak.

"I have not the pleasure of understanding you," said he, when she had finished her speech. "Of what are you talking?"

"Of Mr. Collins and Lizzy. Lizzy declares she will not have Mr. Collins, and Mr. Collins begins to say that he will not have Lizzy."

"And what am I to do on the occasion? It seems an hopeless business."

"Speak to Lizzy about it yourself. Tell her that you insist upon her marrying him."

"Let her be called down. She shall hear my opinion."

Mrs. Bennet rang the bell, and Miss Elizabeth was summoned to the library.

"Come here, child," cried her father as she appeared. "I have sent for you on an affair of importance. I understand that Mr. Collins has made you an offer of marriage. Is it true?" Elizabeth replied that it was. "Very well—and this offer of marriage you have refused?"

"I have, sir."

"Very well. We now come to the point. Your mother insists upon your accepting it. Is it not so, Mrs. Bennet?"

"Yes, or I will never see her again."

"An unhappy alternative is before you, Elizabeth. From this day you must be a stranger to one of your parents. Your mother will never see you again if you do *not* marry Mr. Collins, and I will never see you again if you *do*."

„Nem adatott meg nekem az az öröm, hogy megértsem a mondandóját.” mondta, amikor a nő befejezte a beszédet „Miről is beszél?”

„Mr. Collinsról és Lizzyről. Lizzy állítja, hogy nem lesz Mr. Collinsé, és Mr. Collinsban is felmerült, hogy nem veszi el Lizzyt.”

„És mi szerepem van nekem ebben a kérdésben? Reménytelen esetnek tűnik.”

„Beszéljen Lizzyvel ön. Mondja el neki, hogy elvárja, hogy hozzámenjen.”

„Hívja hát le. Hallani fogja a véleményemet.” Mrs. Bennet csöngetett, és Miss Elizabethet a könyvtárba kérette.

„Gyere ide, gyermekem!” kiáltotta az apja, amint feltűnt „Fontos ügyben küldtem érted. Úgy értesültem, hogy Mr. Collins házassági ajánlatot tett feléd. Igaz ez?” Elizabeth igennel felelt.

„Hmmm... — és ezt a házasságot te elutasítottad?”

„Igen, uram.”

„Hmmm. A lényeghez értedtünk. Édesanyád követeli, hogy fogadd el. Nincs így, Mrs. Bennet?”

„Dehogynem, vagy sohase lássam őt többé.”

„Egy szerencsétlen döntés áll előtted, Elizabeth. Mától idegen leszel valamely szülőd számára.

Édesanyád nem találkozik veled többet, ha nem mész hozzá Mr. Collinshoz, és én nem találkozom veled többet, ha megteszed.”

Szakali Benedek 12.B